

Lampová kardiologie, aneb

Poslouchejme nejen ušima, ale i srdcem!

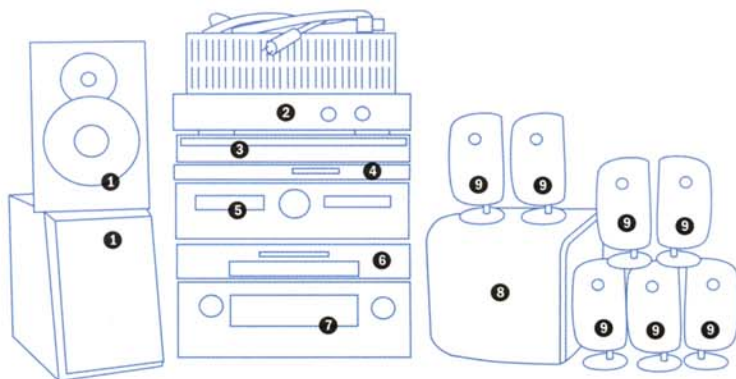
Chci předeslat, že tentokrát budu skoro jen a jen chválit. Slova kritiky se mi totiž vůči většině testovaných přístrojů hledala jen velmi těžko.

Jako první pochválím sestavu B&W složenou z maličkých satelitů a rozměrnějšího subwooferu B&W, připojenou k AV receiveru a DVD přehrávači Denon. Pokud chcete rozměrově nenápadné, velmi elegantní domácí kino, obtížně budete hledat konkurenci. Sestava totiž nejen nádherně vypadá, ale hlavně velmi překvapivě dobře hraje. Klobouk dolů...

Další slova chvály patří stereosestavě složené z elektronového CD přehrávače Vincent, taktéž elektronového zesilovače Tube Amp Company a z regálových reprosoustav Xavian. Je to sestava, která mne chytla za srdce a dovolím si říci, že dokáže plně uspokojit i náročné posluchače akustické, vážné, jazzové a s určitými výjimkami i rockové hudby.

Dále jsem poslouchal a sledoval DVD přehrávač Philips a rekordér LG. S testem pomohly stroje z redakční aparatury a výborný 100Hz televizor Daewoo DTH-29.

Václav Nývlt

- 1 Xavian XN-185II
- 2 Tube Amp Company
- 3 LG RH-7900 MH

- 4 Philips DVP-5500
- 5 Vincent CD-S6 Mk
- 6 Denon DVD-1720

- 7 Denon AVR-2106
- 8 subwoofer B&W AS 2
- 9 satelity B&W M1

CD přehrávač Vincent CD-S6 Mk (34 990 Kč), zesilovač Tube Amp Company T.A.C. 34 (29 990 Kč) a reproduktory Xavian XN-185 II (42 800 Kč)

Testovat elektronkový zesilovač bylo mým snem od první návštěvy výstavy Top Audio před mnoha lety. Slyšel jsem tam elektronkové monobloky VTL – a byl jsem jimi naprosto unesen. Na rozdíl od tranzistorů mají totiž elektronky měkčí, vzdušnější a příjemnější zvuk. Je to dáno především vyšším zkreslením ve třetí harmonické oblasti, které lidskému uchu velmi lahodí. Můj sen se mi teď splnil v podobě elektronkového zesilovače Tube Amp Company s výkonem 2 x 50 W (4–8 Ω). Koncové zesílení mají na starosti vždy dvě elektronky EL 34 na kanál, pracující v zapojení push-pull. Zesilovač má čtvero linkových vstupů – a to je vše. Žádné zvukové úpravy ani nic podobného. Prostě zcela čistě, audiofilní řešení. A jakou by mohl mít zesilovač lepší společnost než lampový CD přehrávač Vincent CD-S6 Mk se špičkovou mechanikou Philips a HDCD D/A převodníkem 96 kHz/24 bitů? Pro využití všech kladných vlastností jsem připojil kvalitní signálové kabely, síťovou „šňůru“ Vincent a redakční reprokabely Krautwire Viper. Nechybí tu něco? Samozřejmě – špičkové regálové reproduktory Xavian XN-185II.

Dvoupásmová soustava s velmi rigidní ozvučnicí je osazena reproduktory Scan-Speak. Středobasák má ručně impregnovanou 18cm papírovou membránu, jejíž povrch je kvůli potlačení parazitních odrazů hrbolatý. Výškový měnič je 19mm, taktéž ručně impregnovaná textilní kalota. Bassreflex je vyveden na zadní stěně. Tohle vypadá na pořádný akustický mejdan!

A taky že ano! Jako první jsem vložil CD se zvukově i hudebně vynikajícím živým záznamem Diana Krall – Live in Paris. Sestava vytěžila z nahrávky maximum, a tak jsem mohl obdivovat vzdušnost a prostor projevu, ve kterém je dostatek místa pro jednotlivé tóny, půltóny, čtvrttóny, a tak bych mohl dělit dále. Sestava hraje s ohromným přehledem, klidem, suverenitou, dynamikou i hutností, a především s neutralitou, byť s trochu měkčím nádechem. Dost těžko se mi hledají přivlastky, které by sestavu vystihovaly – prostě tak to podle mě má znít. Díky elektronkovému zesilovači je zvuk hutný, plný a výrazově trochu měkčí, než jsem zvyklý, což však neznamená, že neumí být ostrý jako břitva, když to nahrávka vyžaduje. (Ovšem s jedinou výjimkou, o které si povíme za chvíli.) Nádherný je pravolevý i předozadní prostor scény, s jemným podáním detailů a nuancí a dokonalým vokálem.

Irští Chieftains – Tears of Stone nachystali skutečnou pastvu pro uši. Nabídlí průzračný, čistý prostor, smysl pro celek i detail, dokonale vykreslené struny včetně dozvuku, okolí a všech podrobností. Vokál je bezchybně čitelný, s drobnými záchvěvy hlasivek, nic nepřidává a nic nezatajuje. Bas je mnohovrstvý a sahá i velmi hluboko. Opravdu radost poslouchat! Zajímavé je, že na první poslech sestava nijak výrazně neoslňuje, za což mohou – jak jsem posléze laborováním s komponenty zjistil – především reproduktory. Mnoho jiných reproduktů má „atraktivnější“ projev, tedy na první poslech. Jenže první dojem může rychle vyprchat, kdežto projev XN-185 II si oblíbíte až v průběhu delšího poslechu, kdy vám předkládají přesně to, co je v nahrávce. Vzpomínám si na jednu anekdotu: „Víte, co je lékem na lásku na první pohled? Podívat se podruhé.“ XN-185 můžete poslouchat stále znovu a znovu, aniž by vás omrzely nebo aniž by vám jejich projev zevšedněl.

Změnil jsem žánr, nadšení přetrvává. Clapton – Live on Tour 2001 předvedl vzdušnou, prostornou, zároveň však pevnou reprodukci s ohromně živými bicími, nabroušenou kytarou a s autentickým vokálem. Basy jdou i velmi hluboko, na celé reprodukci je znát rovněž všechny drobné nedostatky tohoto vynikajícího živého záznamu. Projev je skutečně strhující, a to i při vysoké hlasitosti. Oproti spojení s tranzistorovým zesilovačem je tato kombinace jemnější a měkčí, respektive méně ostrá. Ale nechybí jí razance a autentická atmosféra.

A ještě trochu přitvrdíme – Metallica – Load. A zde jsme u té výjimky. Sestava sice zahraje docela pekelný rachot, s údernými bicími a melodickými

kytarami střídajícími polohy a tóny, jenže chybí tu víc ostrosti a agresivity, kterou tento žánr vyžaduje. Takže ačkoli se skvěle hodí pro rock, metal a podobné žánry nejsou její silnou stránkou. Vinen je především zesilovač a částečně i CD přehrávač, jejichž projev nahrávce žádnou agresivitu nepřidá a je spíš měkčí a jemnější. Reproduktory přitom dovedou v případě potřeby zahrát i pěkně ostře.

Takže zase trochu zmírníme – Ernest Ranglin – Below the Bassline. To je koncert pro mé uši! Basa předvádí neuvěřitelné kousky a přechody: výrazné piáno, u něhož slyšíte každý jednotlivý ťuk, vybrnkávání na kytaru – vše v nádherné symbióze, žádný nástroj se nesnaží prezentovat se na úkor ostatních. Moc mě baví sledovat vývoj tónů a vnímat každý drobný detail v prostoru, ve změně tónu nástroje či v chování hudebníka. Perkuse, metličky – nádherná! Člověk může jen obdivovat nápaditost hudebníků.

Bach Sampler 2000 – varhany mají jednotlivé rozmanité tóny a polohy, nepostrádám ani ostré zvuky menších píšťal a mohutnost těch větších. Cítím monumentálnost chrámu. Basy nevytvářejí fyzický pocit, nicméně jsou slyšet, v reprodukci nechybějí.

Pravda, nejde o žánr, pro jehož výhradní reprodukci bych tuto sestavu doporučil, dokonalá reprodukce varhan potřebuje ještě více energie na nízkých kmitočtech. To je tedy limitem těchto reproduktů – zkrátka varhany z fyzikálních důvodů lépe zvládají spíš špičkové sloupové modely.

Zato Norah Jones hraje sestava naprosto dokonale.

Velmi hutný projev s plným vokálem, jehož součástí je i dech a ševl vzduchu kolem rtů. Jde o široký i hluboký prostor a velice plynulý projev. Tady necítíte, že posloucháte konzervu, hladí po duši.

Basa Erika Truffaze je vykreslena takřka holograficky. Dechy znějí nádherně vzdušně. Výšky jsou méně trpčivé a ostré, než jsem zvyklý, ovšem neslévají se, ani jich není nedostatek, vokál nesplyvá s hudebním okolím, je tu dost místa pro všechny nástroje a možná až moc „chlupaté“ basy.

Etta James nastartovala motoru se skvělým zachrochtáním a zabubláním. Pevná, teplá reprodukce, krásně bluesový sound. Hlas Etty je správně nakřáplý a maličko ječivý. Stejně dobře zahrají i pronikavý vokál Van Morrisona (The Healing Game), doprovázený klidnou hudbou se skvělou harmonikou.

Stan Getz – jazz jako víno, spousta detailů a metliček široce rozmístěných v prostoru, reprodukce se před vámi rozevírá – krásně otevřený projev.

Run DMC – Original Rhymes – slyším nadupané basy a rytmus, přesný vokál, scratche vydávají správně klouzavé a svištěcí pazvuky, ostré s dostatečnou úderností. Prostě mazel!

Naim Sampler mě nadchl dynamickými brnkutými dostrun s charakteristickým přirozeným plynulým dozváním, ostrými detaily a čistou kresbou. Fascinuje mě rozmanitost zvuku a hudby. Kytara je jako živá, nemůžu říci slovo kritiky, zcela zřetelné a samozřejmě – je tam všechno.

Kusnjer, Pecková – Arias – skvostné, úžasný vokál, orchestr v prostoru, prostě dokonalé! Takhle bych mohl pokračovat dál – zkusil jsem všechno možné – od Pink Floyd a The Doors přes UB40 až po Yello a Bomfunk MC'S. U všech ukázek mě sestava přesvědčovala o svých vysokých kvalitách. Výhodou je i značná žánrová univerzálnost a trendům nepodléhající zvuková kvalita, díky které vám může působit radost po dlouhou dobu.

